

Bàsquet, món i persones

Sobre l'autor

Ja fa 10 anys que sóc entrenador de basquetbol, al principi pensava que l'etapa d'aprenentatge em duraria uns pocs anys, amb el temps em dono compte que encara continuo aprenent i que sempre estaré aprenent ja que mai deixem de formar-nos.

Gairebé 7 d'aquests 10 anys que fa que sóc entrenador els he passat a Catalunya, formant-me de manera tradicional i aprofitant tots els recursos que té una zona amb una de les millors cultures de bàsquet al món: he assistit a clínics, cursos, entrenaments, partits, he xerrat amb altres entrenadors ... Això sí, el que més he fet és ser autodidacta i preguntar-me el perquè de les coses! És que hi ha una altra manera ?

Carles Manrique Ganuza és Màster en direcció i gestió d'esdeveniments esportius. És entrenador de bàsquet havent entrenat diferents categories tan masculines com femenines. És fundador de Sportfortheworld, un projecte esportiu i social a través del bàsquet arreu del món.

Com a amant del bàsquet sempre he volgut entendre'l des de totes les cares de l'esport i entrenant al estranger, amb diferents handicaps com el llenguatge que et fan parlar amb un idioma universal com és el llenguatge corporal, diferents problemes com entrenaments sense cistelles o manca de material que et fan desenvolupar la teva creativitat, diferències culturals com ara la religió que et fan entendre una societat... M'ha ajudat a entendre'l millor i disfrutar-lo en totes les seves vessants, ja que quan el que tu pensaves que era bàsic per la pràctica del bàsquet es desfà quan comences a buscar l'essència d'aquest.

Gràcies a sortir del meu cercle de seguretat he identificat quins són, des de la meua opinió, els factors necessaris per la pràctica o millora del bàsquet i desenvolupar el meu propi estil a base de trobar-me en situacions noves per mi dia rere dia.

Per què vaig decidir sortir del meu cercle? En el meu primer viatge a Nepal no sabia ben bé què em trobaria, suposo que per això mateix hi anava, però després de 3 mesos em vaig adonar que ens havíem de moure per allò que ens agradava, el que ens feia despertar-nos cada dia ja que hi havia gent que no tenia l'oportunitat de fer-ho.

Després, amb el temps, vaig entendre que tothom pot ajudar a fer un món millor estigui en el sector que estigui i ho podrà fer si està seguint un estil de vida que li agrada, ja que l'esser humà és egoista per naturalesa i una vegada tenim assegurada la nostra existència o el nostre camí comencem a dedicar temps als demés...

És així que vaig decidir ajuntar les meves passions: el Bàsquet i viatjar intentant fer un món millor. Arrel de tot això i les ganes de compartir el que estava aprenent neix Sportfortheworld, una organització on pretenem canviar el món utilitzant com a vehicle l'esport mitjançant voluntariats esportius, projectes socials, acadèmia esportiva, botiga justa i moltes més coses, totes encarades a respectar i millorar el món amb l'ajuda de tots.

Des d'aquest moment el que faig és intentar contactar amb organitzacions /clubs qualsevol persona que vulgui ajudar a el país on vaig i intentem fer alguna cosa on tothom pugui sortir beneficiat, moltes vegades l'esport és l'aspecte principal i d'altres no però l'esport necessita educació, necessita valors i en definitiva de tot el que el rodeja per a ser important, així que tot està relacionat.

En molts dels països on he estat el Bàsquet es viu de manera molt respectuosa i intensa ja que on hi ha problemes socioeconòmics l'esport és encara més important, doncs pot ser una via d'escapament de treballs forçats, d'avorriment, d'estar al carrer, de caure en mans de gent que no et convé... Una cosa que em sorprèn és que allà on vaig el bàsquet es diferencia d'altres esports perquè consideren que l'educació, respecte i els valors en general es transmeten millor.

El bàsquet normalment no és un esport prioritari en països en desenvolupament ja que necessita de més “infraestructura” que altres esports, aquest és el handicap que presenta en la majoria de països, però això fa que els jugadors que el practiquen siguin molt més fidels a l'esport ja que segurament han hagut de fer un doble esforç per practicar-lo. És per això també que m'agrada als llocs on estic oferir-me per entrenar a escoles i introduir-los al bàsquet, per així fomentar-lo.

El que he pogut aprendre formant-me a llocs com Anglaterra, Nepal, Marroc, Romania, Índia... és que es necessita PASSIÓ per practicar-ho i que un entrenador té la gran responsabilitat de transmetre i voler que els seus jugadors tinguin aquesta passió per l'esport, sigui quin sigui el resultat el jugador en sortirà beneficiat ja que sabrà si la seva passió és aquella o ha de seguir buscant-ne una altra.

La passió és suficient per la practica amateur però segurament per la practica professional la passió ha de venir acompanyada d'un ambient sociocultural més un mínim d'infraestructures adequat, però sempre hi ha casos sorprenents. Tot i això cal recordar que la gran major part de l'esport és amateur (no professional.)

Un exemple de PASSIÓ que vaig viure seria un grup de nenes NEPALIS que entrenaven 6 dies a la setmana, aquesta passió comença des de la necessitat de fer-se valorar en una societat on molt poques dones practiquen esport.

Al arribar a l'escola el primer dia em vaig quedar parat, tenien mig camp de bàsquet on una cistella no tenia l'anella i el de l'altra cistella penjava d'un fil, teníem dues pilotes de bàsquet i una de futbol per 12 jugadores. En una situació similar en el passat a Catalunya em queixaria al meu superior o fins i tot potser em negaria a entrenar per la situació precària, però les ganes que tenien aquelles noies de practicar bàsquet em van fer ficar al seu nivell i vaig ser jo qui va aprendre aquell dia.

Mig camp em semblava suficient, la cistella la vam arreglar i vaig haver de treure el millor de mi per fer exercicis profitosos amb dues pilotes de bàsquet. Transformar les queixes en solucions, els problemes en inspiració.

Recalcar que dues d'aquestes nenes van obtenir una beca per continuar estudiant gràcies a l'esport i això és millor que guanyar el torneig més important que ningú pugui imaginar, perquè el bàsquet també és educació i valors.

Des de l'anterior exemple introduïm la segona cosa que he après i és que el **BASQUET HA DE SER ALGUNA COSA MÉS QUE BASQUET**, em refereixo a que ha d'ofrir-te més coses que simplement fer una cistella o realitzar esport.

Practiquem basquet perquè de petit ho proves, perquè els pares jugaven, perquè un amic...però el que et fa continuar i estimar-te el basquet és el que t'ofereix i t'ensenya fora de la pista.

Un club, organització i en mesura tots els implicats en l'esport hauríem de buscar opcions per tal de que el bàsquet sigui més que un esport, intentar integrar-lo a la comunitat i la comunitat en l'equip. Que el bàsquet sigui un medi d'inserció o facilitador a la societat ja sigui en temes educatius, socials o econòmics. Que el bàsquet ofereixi oportunitats no només esportives i que un entrenador de bàsquet tingui en compte que abans de jugador de basquet són persones i hem d'ajudar que aquestes persones siguin vàlides per la societat que volem.

"El més important que he après és que el que té en comú el bàsquet en tots els països on es practica no són les estratègies o la pilota, són les PERSONES"